

Tehát a szógalaxisok vigyáznak rám.
Másoknak is van eszük.
Olyan picinke vagyok, mint egy magsejt.
Csak egy petét termékenyíthetek meg:
halálom negatívumát hizlalhatom.
Vergődő gondolatostor lök előbbre —
keverve és fölélve egyben a maga tápközegét.

Ó, mire ébredtem én!
— Fölébredek — mondtam — és ráébredek.
Nem érzem a szógalaxisokat a bőrömmel,
hiszen a távolságok itt, mint a csillagközi, olyan nagyok.

NYIRFALVI KÁROLY

Emlék C.-ről meg rólam

*s akkor egyszercsak hullni kezdett a hó s belepte
arcomat miközben a behavazott utcán mentünk s lassú
léptekkel tiportuk az utat valahonnan valahová már
akkor tudtam vagy talán csak megsúgta valaki hogy*

*érkezésünk olyan lesz mintha már menni készülnénk és
kabátjainkat le sem véve tétlenül állunk a szétszórt
bútorok között s egymással mit sem kezdvén bölcsen
hallgatunk az esetlen kábulat és némaság kérgébe*

*bújva is láttam a lehunyt szemhéjak mögött síró
szemeket s mindenfelé a falakon festékfoltok és a
sokaságban egyedül tévelyegtem szobáról szobára s
eltévedve fényben és homályban pontosan tudtam*

*jönnek mindjárt az ismétlődő hisztérikus rohamok
rámtörnek megint s ugyanaz a rángatózás mint akkor
mint régen vagy szavakat kántálok összefüggéstelenül
miközben kezemet mélyen a zsebembe gyűrve szaladgálok*

*fel-alá míg végül hanyattvágódom s a hevenyészett
rendben arcom a párnába fúrva meghúzódok a keskeny
ágy legszűkebb zugában sokáig forgolódom míg elal-
szom a széthányt ruhák rendről és tisztaságról álmodnak*

Letisztul

*: s ha nem is úgy mennek a dolgok, ahogy eltervezted
nem úgy történik minden, ahogy megálmodtad
ha késik az a bizonyos azonosítatlan hang,
azért ne légy oly mélyen, s ne csüggedj —
ismerd a könnyedség titkát, ne akard oly nagyon
feledd görcseid, félelmek nélkül, könnyedén
, mintha nem is AKARNÁD igazán, csak épp meg-
próbálsz — élsz a tűhegynyi eséllyel . . .*

*laza szálakkal kötődve egymáshoz, ez egy erős
szövetség zűrzavar közben, szívben, agyban, a
mozdulatokban; írom, ahogy belülről hallom
ablaknak háttal, amerről sejtem a fényt
lehunyt szemmel a lemenő napot, vakítón hanyatlak
fakó dombok mögé, a korongból felsejlik arcod
egyre bizonyosabb a lebegés, ablak szárnya száll,
még egyszer felragyog a sárguló fényben —*

*jelkép az is, hogy szeretlek, feltartom kezem a
napnak, szavakat hányok az arcába, te nem érted
e jeleket, vagy mint mosolytündér elsiklasz
felettük, rosszul szeretlek, vagy csak úgy
, hogy elfogadjam amint van — — jövő,
jelen egy darabban, s elfogadnád amint vagyok
s tenném én is bölcsebben körülírt foszló dolgaim
lenne egy titkos nyelv, amit értesz és értek —*

*vagy ami van, az lenne titkos, hiszen, hiszen, hiszen, :
it's all about — : i love you, and wanna be with you,
: ha nem is úgy mennek dolgaink, ahogy álmatlan
éjeken szervezzük, motyogva magunk elé, elrajzolt szívünkbe
karcolva . . .*